

des, en forma de U majúscula, per a que serveixin després més fàcilment de molla.

També pot usar-se el filferro gruixut; així com també pot construir-se un triangle de fusta en forma de A, fet amb llistons d'aquestes mides: els dos costats, 70 centímetres cada ú; la distància entre els extrems oberts, 25 cms.; i la dels extrems, fins al llistó transversal, 12 cms. En el vèrtex de l'angle hi va un ganxo per a penjar la pell, una vegada hi sigui enfundada.

A l'introduir el jonc o branca, cal fer-ho en la direcció del pèl per a que aquest no es malmeti. Els extrems del jonc o branca, deuen sobresortir del mangot per a que aquest quedi del tot estirat i pugui ser penjat fàcilment.

Per a que se sequin bé, les pells, es penjaran en un lloc sec i ventilat, on el sol no pugui tocar-les. A l'hivern, estan uns quinze dies per a secar-se; a l'estiu en quatre dies queden seques.

Quan convé guardar-les temps, especialment a l'estiu, cal vigilar que les arnes no les piquin; per a evitar-ho, pot usar-se la naftalina, o altres substàncies similars.

Ara és el millor temps per a l'adquisició de conills de 3 mesos, ja que passades les calors, als 8 mesos d'edat, estaran al punt per a reproduir-se. També se'n poden trobar a punt de criar, però aquest període s'acabarà prompte, i com que aquests es paguen a preus molt alts (de Viena, adults, a 40 pessetes parella, i de 3 mesos a 25 pessetes), serà més econòmic tenir-los a casa durant els cinc mesos que els falta per a la cria.

PERE PAPIOL FORT
Director del Centre d'Informació Avícola

L'alimentació del bestiar ⁽¹⁾

Els aliments que porten molta aigua i els que quasi no en tenen.— Els farratges verds i els naps i les carbasses, no contenen la mateixa quantitat d'elements nutritius que els aliments secs, com les granes, la trepa-della seca, etc. Això es veu clarament quan se compara la mateixa classe d'aliment, segons sigui verd o sec.

L'alfals o oserda, per exemple, quan és verd, en plena florida, té la següent composició:

	Aigua
100 quilos d'alfals verd contenen: quilos	76
" " " sec " "	16'5

Comparant aquests farratges, podríem dir que 100 quilos d'alfals sec, valen tant, poc més poc menys, com 400 de verd.

Si la bledarave farratgera nodreix tan poc és perquè quasi tota és aigua, ja que 100 quilos d'aquest aliment contenen 88 d'aigua, i 100 de naps

(1) De *El problema actual de l'alimentació de les plantes, de l'home i del bestiar*. Folletó publicat, en el mes de febrer d'aquest any, pel Consell Provincial d'Agricultura i Ramaderia de Barcelona.

ne treuen 90, i 100 de pastenagues 87, i les fulles de col 83, i les fulles i collats de bledarave sucrera, 84.

Els aliments assecats, com són els fencs (fenc vol dit tot farratge sec), les granes, les farines i els turtós, no obstant i semblar absolutament secs, també porten una petita quantitat d'aigua. Així els fencs de trepadella, oserda o alfals, ne contenen el 15 per 100; les granes, un 13, i llurs despulles i farina, per igual. Els turtós són els que menys quantitat d'aigua porten: terme mig, un 10 per 100.

L'aigua, doncs, forma part de tots els aliments, ja amb quantitats petites, com en els aliments secs, ja en fortes proporcions, com en els farratges verds i les arrels i tuberculs. D'aquí la diferència de riquesa nodritiva en un mateix aliment, segons sigui tendre o sec.

És per aquestes raons que el pes que es té en compte dels aliments no és el pes natural dels mateixos, sinó tan sols la part sòlida, és a dir, la part de matèria que restaria si de l'aliment se n'hagués tret tota l'aigua que porta. Aquesta part de l'aliment sense aigua, és el que se'n diu *matèria seca*.

El tubu digestiu i la naturalesa dels aliments. — El tubu digestiu va des de la boca al forat del ses. El bestiar de peu rodó, o rossam, té el tubu digestiu diferent del dels remugants, i el del porc no s'assembla ni al dels uns ni al dels altres.

Això no tindria cap interès si no es tradueix en fets d'ordre econòmic, és a dir, que certs aliments s'aprofiten més segons l'espècie animal que els menja.

Donar bolla, palla i tots els aliments rics en elements fibrosos o llenyosos al porc, encara que se'ls hagi esmicolat o fet farina, és un disbarat. El païdor i els budells del porc no paeixen les parts dures dels aliments. En canvi, el porc és un animal que pot menjar els restes d'escorxador, i aquest aliment no aniria bé als remugants i bestiar de peu rodó. El porc és l'animal que té el tubu digestiu més senyor, és a dir, per a que aquest animal produeixi alts rendiments, ha de menjar bo.

Els cavalls poden menjar igual que els muls i els ases, però la palla fullada i la trepadella de tija fina es guardaran per a l'espècie cavallina. Els ases poden consumir els aliments menys bons i el bestiar mular ocupa l'entre-mig de l'ase i el cavall. En igualtat de treball, l'espècie cavallar ha de menjar més bo que la mula i aquesta més que l'ase.

El bestiar boví pot utilitzar, amb profit, els aliments més grossers; el llanar ja ha de menjar més bo, i el cabri no tant. Mes aquí cal fer excepcions per la vaca i cabra lletera. La vaca lletera, en raó de sa forta producció, ha d'ésser molt ben alimentada, i per tant, se li han de donar aliments que no siguin grossers: poca palla i els fencs que siguin folluts. La cabra lletera és capriciosa; entre aquesta i la no lletera del país hi ha una diferència com la nit del dia: la primera exigeix bons aliments i variació en les racions; l'altra, amb poca cosa se la campa.

Tots els animals joves, siguin de l'espècie que es vulgui, han d'ésser millor alimentats que els animals adults.

Els animals vells, moltes vegades per manca de dentat, exigeixen uns aliments que no s'hagin de mastegar gaire.